

Захарий Стояновъ.

Великото Народно Събрание въ Оборище

На пжть за Оборище

Въсно вечерята на 14 априлъ (1876) тръгна отъ Панагюрище и Бенковски заедно съ панагюрскитѣ представители, въ числото на които бѣхъ и азъ. Съ насъ бѣ и банския представителъ, свещеникъ Грую. Придружаваше ни и Крайчо войвода, съ петъшестина избрани юнаци, готови на всичко. Край селото ни чакаха около 15—20 души момци, всичкитѣ конници, които трѣбваше да увеличатъ свитата на бъдация войвода. Разбира се, че тия, последнитѣ блѣстѣха отъ оржие, блѣстѣхме всинца, но свещеникъ Грую надминаваше всички. Той влачеше дълга сабя, останала отъ времето на султанъ Селима, която часъ по часъ вадѣше да я върти надъ главата си, като свиваше въ сжщото време своя конь назадъ и напредъ. Два пищова съ жълти главучки, надигаха отъ дветѣ страни пастирското джубе (расо). Кръстътъ му бѣше пристегнатъ съ мешиненъ селяхлъкъ, на който имаше нанизани различни паласки, арнаутски пиринчени кутии, съдържащи всѣкакви потрѣбности за оржията. Веселъ човѣкъ бѣше свеще-